

کازینو رویال

ایان فلمینگ

ترجمه محمدهادی سalarورزی

فصل ۱

مأمور مخفی

رایحه، دود و بوی عرق کازینو در ساعت سه صبح تهوع آور است. کسالت حاصل از قمارهای سنگین—آمیزهای از طمع، ترس و تنشهای عصبی— طاقت‌فرسا می‌شود و حواس بیدار و از آن منزجر می‌شوند.

جیمز باند ناگهان احساس خستگی کرد. همیشه می‌دانست بدن و ذهنش چه زمانی خسته می‌شود و همیشه طبق این حس عمل می‌کرد. این کار کمکش می‌کرد تا از خستگی و کندی حواس، که مولد خطاست، بپرهیزد. بی‌آنکه جلب توجه کند، از پای رولت^۱، که مشغول بازی با آن بود، برخاست و رفت تا لحظه‌ای کنار نرده‌ای برنجی، که تا سینه بالا می‌آمد و تاپ تیبل^۲ سالن خصوصی را احاطه می‌کرد، بایستد.

لوشیفر^۳ هنوز مشغول بازی بود و ظاهراً همچنان می‌برد. توده به هم ریخته‌ای از ژتون‌های صدهزاری خالدار مقابلش بود. در سایه دست چپ ستبرش،

۱. Roulette: گردونه‌ای برای قمار با سی و شش سوراخ با رنگ‌های به تاب قرمز و سیاه و یک یا دو سوراخ صفر و دو صفر. در بازی حالات مختلفی برای شرط‌بندی مانند زوج یا فرد، سیاه یا قرمز، دوازده تای اول، دوم، سوم و... وجود دارد.

۲. Top Table: میزی در کازینو که بالاترین شرط‌ها روی آن بازی می‌شود.

3. Le Chiffre

قرمز روی میز شماره ۵ بازی می‌کنه. دوکلو^۱، مدیر میز، در جریان جزئیات هست. به نظر می‌رسه مصروفه که بالاترین مبلغ شرط رو بازی کنه. خوششانسه. به نظر می‌رسه اعصابش آرومۀ دیشب، در شومون-دو-فر^۲ فلان قدر برد، در باکارا^۳ بهمان قدر و در رولت بیسار قدر. گویی که بدجوری تکراری شده، هنوز هم خرجش رو در میاره.»

«مرسى، موسیو گزاویه^۴.»

«مرسى، موسیو رئیس.»

باند با خودش اندیشید یا چیزی شبیه این و راهش را از میان در بادبزنی سالن خصوصی باز کرد و برای مرد ملول با لباس رسمی، که مسئول ورود و خروج بود، سر تکان داد. مرد با کلیدی الکتریکی زیر پایش می‌توانست با هر اشاره یا مشکلی درها را قفل کند.

کمیته کازینو حساب‌هایش را صاف می‌کند و برای ناهار به سمت خانه‌ها یا کافه‌ها پراکنده می‌شود.

برای سرفت صندوق — فقره‌ای که باند شخصاً نگرانش نبود، اما برایش جذاب بود — به ده مرد حرفه‌ای نیاز است که آن‌ها هم بی‌شک مجبورند یکی دو نفر از کارمندان را بکشند. به هر حال نمی‌توانستند ده قاتل بی‌سوء‌پیشینه در فرانسه یا هر کشور دیگری برای این منظور بیابند.

باند هزار فرانک به صندوقدار داد و همین‌طور که از پله‌های کازینو پایین می‌رفت به این نتیجه رسید که لوشیفر تحت هیچ شرایطی سعی نخواهد کرد صندوق را بزند، پس این فکر را از سرش بیرون کرد و به جایش بر احوال

چینه‌ای مرتب از آن زردهای بزرگ، که هریک نیم میلیون فرانک می‌ارزیدند، آرمیده بود.

باند مدتی چهره کنجکاو و پرهیبت لوشیفر را تماشا کرد، بعد شانه‌ای بالا انداخت تا ذهنش را آرام کند و از آنجا دور شد.

میله‌های اطراف صندوق تا چانه بالا می‌آیند و صندوقدار، که معمولاً کسی جز یک کارمند دون‌پایه بانک نیست، روی چهارپایه‌ای نشسته و غرق در توده‌های اسکناس و ژتون است. این اسکناس‌ها و ژتون‌ها، پشت میله‌های محافظت، در قفسه‌هایی هم‌سطح کشالة ران چیده شده‌اند. صندوقدار باتون و تفنگی برای محافظت از خود دارد. جستن بالای میله‌ها و دزدیدن چند اسکناس و بعد پایین پریدن و خروج از کازینواز راهرو و در غیرممکن است. صندوقدارها هم معمولاً دو نفری کار می‌کنند.

باند حین جمع کردن دسته اسکناس صدهزارتایی و بعد اسکناس‌های ده‌هزار فرانکی به این مستله اندیشید. همزمان جلسه همیشگی فردا صبح کمیته کازینورا تصور کرد.

«موسیو لوشیفر دو میلیون درآورد. بازی عادیش رو کرد. خاتم فِرچایلد^۱ به ساعته‌یه میلیون درآوردورفت. تویی به ساعت سه تا "بانکو"^۲ روی موسیو لوشیفر پیاده کرد و رفت. خونسرد بازی کرد. موسیو لو ویکومت دو ویلورن^۳ به میلیون و دویست از رولت درآورد. روی دوچین اول و آخر حداکثر مبلغ شرط رو بازی می‌کرد. خوششانس بود. بعدش هم این انگلیسیه، آقای باند، تویی دوروز بردهاش رو دقیقاً به سه میلیون رسونده. بر اساس یه روند تصاعدی روی خونه